

sens) litteraturhistorie og Brix' arbejder øvede, som forfatterne har bemærket sig (p. 80), stor indflydelse på danskundervisningen i gymnasiet og vel, direkte eller indirekte, også i folkeskolen igennem mange årtier. Om det også gjaldt afløseren fra 60'erne, har jeg ingen erfaring for; det er ikke mit indtryk at den i så henseende har kunnet måle sig med »de gamle«. Det er tydeligvis hensigten med den nye litteraturhistorie, der er udarbejdet med støtte fra Statens humanistiske Forskningsråd og i den forstand blåstemplet, at sætte sig i forgængernes stole. Og det vil vel lykkes, al den stund kollektivets årgang sidder velanbragt på universiteter, seminarier og gymnasier. Formidling medfører let forenkling eller endda forsimpning. Sådan kan det være gået med nogle af Vilh. Andersens og Brix' snurrige indfald og fikse ideer, ligesom man nogle steder i 40'erne og 50'erne talte ordklasser op. Tør man fortrøste sig til at lærerne nu i 80'erne vil bruge den nye litteraturhistorie på en sådan måde at deres elever får indtryk af at de litterære værdier ikke er udtømmende karakteriseret ved påklistring af etiketter som borgerlig og småborgerlig, progressiv og ultrakonservativ, etc.?

Erik Rasmussen

Solvejg Bjerre: *Den hvide rug, den blide rug – Jeppe Aakjær og »Jenle«*. (Poul Kristensens forlag, Herning, 1980). 63 s.

Aakjærs datter, Solvejg Bjerre, har været i »Jenle«s fotoalbums og gennem dem genoplevet forældrenes liv på den berømte gård, som digteren 1906-07 lod opføre på åben mark ved Astrup vig på Sallings østkyst – »med den bare ende ud til alle vinde«. Til billederne fortæller hun om gårdens dagligliv med folk og fæ, om kunstnerægtesparret –

fru Nanna var en dygtig billedskærer og skulptør – om de berømte Jenlefester og lidt om tiden efter Aakjærs død i 1930. Det er blevet til et charmerende og hyggeligt tilbageblik til en tid og et sted, der spillede en stor rolle for mange mennesker – også ud over de berømtheder: politikere og kunstnere, som kom til festerne eller på besøg i hverdagen, altid gæstfrit modtaget. Aakjærs socialreformatoriske indsats påkaldte sig fornyet interesse i 1970'erne, og hans sange synges endnu til pragtfulde melodier fra samtiden. Men den store del af hans lyrik med dens helt særlige tone dyrkes næppe af mange i dag, og det er i grunden en skam. Solvejg Bjerres bog er som den fra en fjern fortid; men for mange vil den kalde minder frem – også hos nærværende anmelder, der har kendt et par af de personligheder, der afbildes, og også som dreng været til Jenlefest – og aldrig glemt det!

Finn H. Lauridsen

Tage Kaarsted og Per Boje: *Thomas B. Thrige. Primus Motor*. (Thomas B. Thriges fond, 1983), 236 s.

Firmaer og virksomheder markerer deres mærkedage forskelligt. Nogle nøjes med særlige arrangementer for medarbejderne, mens andre festligholder begivenheden med udsendelse af et særligt skrift, et jubilæumsskrift, der naturligvis kan være af forskellig kvalitet, såvel indholds- som udstyrmæssigt.

I nogle tilfælde overlades skribentrollen til en medarbejder, hvis særlige kvalifikation måske blot er den, at han har interesseret sig for virksomhedens fortid. Der er dog også set flere eksempler på, at lejligheden benyttes til at få en ældre medarbejder til at gå på førtidspension, og med loven i hånd er der så plads til aflønning af 200 ar-